

Львівський державний університет
внутрішніх справ

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА
ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ
У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Збірник тез
Міжнародної науково-практичної
конференції

5 листопада 2021 року

Львів

УДК 343.43
Т 33

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Інтернет
Вченою радою Львівського державного
університету внутрішніх справ
(протокол від 28 листопада 2021 року № 3)

Упорядники:
Г. Я. Савчин, кандидат юридичних наук;
У. О. Цмоць

Теорія та практика протидії злочинності у сучасних
Т 33 умовах : збірник тез Міжнародної науково-практичної
конференції (5 листопада 2021 року) / упор.: Г. Я. Савчин,
У. О. Цмоць. Львів : Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2021. 172 с.

У збірнику вміщено тези доповідей учасників Міжнародної
науково-практичної конференції «Теорія та практика протидії
злочинності у сучасних умовах», яка відбулася 5 листопада 2021
року у Львівському державному університеті внутрішніх справ.

Опубліковано в авторській редакції. Відповідальність за
достовірність фактів, статистичних даних, точність викладеного
матеріалу покладається на авторів.

УДК 343.43

Дуфенюк О. М.,

доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики
факультету № 1 Інституту з підготовки фахівців
для підрозділів Національної поліції,
кандидат юридичних наук, доцент
(*Львівський державний університет
внутрішніх справ*)

СТРУКТУРА ІНСТИТУЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Інституційне середовище кримінального провадження охоплює складну систему компонентів, що в сукупності утворюють поле для реалізації завдань кримінального провадження. Залежно від того, як забезпечуються засади кримінального провадження, гарантуються права та свободи людини, виконуються функції уповноваженими суб'єктами можна говорити про якість такого середовища, його сприятливий або несприятливий характер з точки зору дієвості механізмів захисту загальноновизнаних цінностей, впровадження стандартів пізнавальної процесуальної діяльності та доказування, забезпечення верховенства права та справедливого правосуддя. Разом з тим, варто вказати, що система індикаторів/критеріїв та методології оцінки інституційного середовища сьгодні потребує додаткової наукової розробки.

Доволі часто науковці та практики оперують поняттям «інституційний механізм». Втім відмінність між інституційним механізмом та інституційним середовищем полягає у тому, що інституційний механізм передбачає напрацювання певних конкретних алгоритмів дій для вирішення конкретних поставлених завдань, тоді як інституційне середовище має значно ширше значення і передбачає і поєднання інституційних механізмів, і доктринальні засади, і організаційні умови кримінального провадження, і неформальні практики, інституційні ризики, і взаємодію із громадськими суспільними інституціями, очікування суспільства як ключового стейкхолдера реформ у системі правоохоронних органів, кримінальної юстиції.

Інституційні механізми у кримінальному провадженні можна розрізнати за територіальною ознакою (центральні, регіональні), за сферою застосування (спеціалізовані інституційні механізми залежно від правових інститутів, які вони обслуговують). Наприклад, інституційний механізм реалізації права на безоплатну вторинну правову допомогу, інституційний механізм

застосування запобіжного заходу взяття під варту, інституційний механізм особливого порядку кримінального провадження на підставі угод. Один інституційний механізм може мати субрівні, в межах яких поетапно деталізується, конкретизується діяльність інституцій, спрямована на досягнення поставленої мети. Така діяльність не існує у правовому вакуумі, а в середовищі, яке пропонується називати інституційним.

Інституційне середовище кримінального провадження – це складна система, яка охоплює наступні компоненти:

1) норми права (кримінального процесуального та інших галузей права, до прикладу, кримінального, конституційного, господарського, податкового і т. д.). Можна виокремити чотири блоки норм КПК, через які реалізується інституційний баланс:

- норми, які визначають повноваження органів досудового розслідування, прокуратури, суду та інших державних інституцій;

- норми, які визначають підслідність та підсудність кримінальних проваджень;

- норми, які визначають порядок прийняття процесуальних рішень, взаємодію між державними органами, міжнародними інституціями;

- норми, які визначають підстави для визнання отриманих доказів недопустимими.

2) інституційна інфраструктура – це мережа державних інституцій, об'єднаних спільною метою виконання завдань кримінального провадження, при цьому державні інституції – це органи державної влади, уповноважені здійснювати кримінальне провадження, або сприяти діяльності органів, уповноважених здійснювати кримінальне провадження, у межах, визначених законодавством (наприклад, судово-експертні установи); поряд з державними існують громадські інституції, які можуть сприяти діяльності державних інституцій при виконання останніми своїх функцій (наприклад, громадські інституції, надаючи притулок потерпілим від торгівлі людьми, сприяють більшому захисту таких осіб під час кримінального провадження або громадські інституції, які беруть участь у процедурах примирення (медіації) під час кримінального провадження);

3) інституційні механізми – це юридично визначені процесуальними нормами алгоритми дій, спрямовані на досягнення певних цілей, що входять до кола повноважень державних інституцій в кримінальному провадженні, забезпечують реалізацію процесуальних прав та обов'язків учасниками кримінально-

процесуальних відносин (йдеться про формальні практики, які на практиці реалізують певні правові інститути, презумпції, засади кримінального процесуального права);

4) інституційні умови – це сукупність спеціально створених організаційних, технічних, методичних та інших умов і ресурсів, призначених забезпечити функціонування державних інституцій, їх відомчу та міжвідомчу взаємодію з метою реалізації завдань кримінального провадження;

5) інституційне управління – це сукупність методів та засобів управлінського впливу, які дозволяють ефективно розвивати інституційну інфраструктуру, оптимізувати комунікацію державних та громадських інституцій, координувати роботу інституцій у сфері пізнавальної процесуальної діяльності, доказування, прийняття процесуальних рішень та реагувати на виклики, пов'язані із появою інституційних ризиків, які впливають на реалізацію завдань кримінального провадження;

6) інституційні ризики – це негативні чинники взаємодії інституцій, які можуть стати причиною порушень інституційного балансу, перешкодою для виконання завдань кримінального провадження.

Інституційні ризики можна згрупувати на наступні категорії:

– політизація нормативно-правової матерії та практики і в такий спосіб спричинення ризику порушення інституційного балансу (наприклад, впровадження такого порядку призначення або звільнення певних службових осіб, що підвищує ризик їх залежності від певних державних інституцій; застосування політично вмотивованого тиску на органи досудового розслідування, прокуратури, суду; підміна системних змін люстрацією кадрів як «панацеї від усіх проблем», в результаті чого значна кількість досвідчених фахівців залишила своє місце праці);

– впровадження таких змін у процесуальний порядок проведення певних дій, прийняття процесуальних рішень, перерозподілу повноважень, що роблять неефективною роботу інституцій (наприклад, відомі «поправки Лозового», які спричинили справжній колапс у порядку залучення судових експертів у кримінальних провадженнях; позбавлення у листопаді 2017 р. слідчих прокуратури повноважень досудового розслідування злочинів, підслідних ДБР, яке на той момент ще не функціонувало);

– створення надмірно складних для виконання процесуальних правил та процедур (наприклад, надмірне ускладнення правового механізму притягнення до відповідальності народного

депутата сприяло прагненням окремих осіб «сховатися» у стінах парламенту, аби уникнути кримінальної відповідальності);

- створення надмірно спрощених для виконання процесуальних правил та процедур (наприклад, таке спрощення має потенційну небезпеку широкомасштабного застосування процесуальних заходів примусу з мотивів політичного тиску, «конвеєрне» прийняття процесуальних рішень тощо);

- гальмування внесення нагальних змін, які б дозволили оптимізувати кримінальне провадження, ефект «блокування» (наприклад, надання свого часу підрозділам ДБР здійснювати оперативно-розшукову діяльність; відновлення повноважень слідчого, прокурора ініціювати позапланові перевірки та ревізії у кримінальних провадженнях; надання прокуророві права оскаржувати вирок, ухвалений на підставі угоди, у випадку, коли така угода суперечить вимогам законодавства, проте суд цю обставину не встановив/проігнорував; гальмування процесу обрання керівника САП; значна кількість поправок (так званий «парламентський спам») до важливих законопроектів з метою відтягнення часу або унеможливлення їх прийняття і т. д.);

- дублювання повноважень різних інституцій (наприклад, діяльність управління «К» СБУ та НАБУ, управлінь з протидії економічній злочинності в СБ та Національній поліції, НАБУ та ДБР);

- конфліктність взаємодії між державними інституціями (наприклад, конфліктні ситуації, які вийшли за меж міжвідомчої комунікації інституцій та відбувалися у публічній площині, до прикладу, суперечності між ГПУ та НАБУ у 2016 р. у зв'язку з кримінальними провадженнями);

- корупційні ризики;

- зниження довіри суспільства до державних інституцій, уповноважених здійснювати кримінальне провадження (причинами такого наслідку можуть бути очевидні для суспільства усі вище перелічені проблеми: політична вмотивованість процесуальних дій та рішень, недостатня прозорість призначень службових осіб, недостатня ефективність роботи, міжвідомчі суперечності, що в загальнодержавному масштабі призводить до появи відчуття безкарності злочинців, падіння авторитету органів влади, ставить під загрозу легітимність влади через «кризу справедливості», яку переживає суспільство, тощо).

7) неформальні практики діяльності та взаємодії інституцій, які можуть мати як позитивний ефект (усні домовленості, врегулювання питань, які залишилися поза межами впливу норм

процесуального права, до прикладу, внутрішня спеціалізація працівників на певних видах діяльності, комунікація прокурорів зі слідчими), так і негативний ефект (впровадження практик, які суперечать нормам процесуального права, використання службовими особами недоліків законодавства для задоволення власних інтересів тощо).

8) очікування суспільства, загальні стереотипи мислення, культура, менталітет, етика, мораль.

Приведені вище компоненти інституційного середовища кримінального провадження демонструють, по-перше, складність інституційного середовища загалом (прийняття рішень у конкретних кримінальних провадженнях є тільки верхівкою плаваючої льодової гори, а під водою криються масиви умов, практик, норм, суперечностей і т. д., що в певний спосіб впливають на роботу цієї системи); по-друге, важливість та взаємозв'язок кожного з вказаних компонентів. Кредит довіри суспільства до системи кримінального провадження є обмежений, тож тільки створення сприятливого інституційного середовища, нівелювання інституційних ризиків, досягнення інституційного балансу дозволяє отримати довгостроковий результат у формі загального переважаючого відчуття у суспільстві високої ефективності системи кримінального провадження, легітимності судових та правоохоронних органів, реального, а не декларативного, утвердження верховенства права та справедливості.

Дякін Я. О.,

провідний науковий співробітник
наукової лабораторії з проблем протидії злочинності
навчально-наукового інституту № 1,
кандидат юридичних наук
(Національна академія внутрішніх справ)

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ КРИМІНАЛЬНИМ АВТОРИТЕТАМ ТА ІНШИМ УЧАСНИКАМ ЗЛОЧИННИХ СПІЛЬНОТ

Організована злочинність становила, становить і, ймовірно, в найближчому майбутньому становитиме серйозну загрозу правам і свободам громадян в усьому світі, не оминаючи найбільш розвинених держав – Італію, Китай, Німеччину, США, Туреччину,

**Список тез учасників
Міжнародної науково-практичної конференції
ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ
У СУЧАСНИХ УМОВАХ**

5 листопада 2021 року

Акімов М. О. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПРОТИДІЯ ЖОРСТОКОМУ ПОВОДЖЕННЮ З ТВАРИНАМИ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО СТ. 299 КК УКРАЇНИ.....	6
Ангеленюк А.-М. Ю. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ДОКАЗУВАННЯ ОДЕРЖАННЯ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ ЯК СКЛАДОВА ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ.....	10
Басиста І. В. ЩОДО МОЖЛИВОСТІ ОСКАРЖЕННЯ НА ДОСУДОВОМУ РОЗСЛІДУВАННІ ПОТЕРПЛИМ, ЙОГО ЗАКОННИМ ПРЕДСТАВНИКОМ, ПРЕДСТАВНИКОМ В АПЕЛЯЦІЙНОМУ ПОРЯДКУ УХВАЛИ СЛІДЧОГО СУДДІ ПРО СКАСУВАННЯ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ.....	13
Беленок В. П. ЛАТЕНТНІСТЬ ПОГРОЗ АБО НАСИЛЬСТВА ЩОДО ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ.....	20
Бурак М. В., Шевчук О. Ю. ЗНЯТТЯ ІНФОРМАЦІЇ З ТРАНСПОРТНИХ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ МЕРЕЖ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ РОЗБОЇВ.....	24
Васюк С. В. ВІДДІЛ СЛУЖБИ «102» ЯК БАЗОВИЙ ЕЛЕМЕНТ СИСТЕМИ ОПЕРАТИВНОГО РЕАГУВАННЯ ОРГАНІВ ТА ПІДРОЗДІЛІВ ПОЛІЦІЇ.....	28
Вдовитченко В. О., Луців М. З. ВІЙСЬКОВА ЮСТИЦІЯ В УМОВАХ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ: ВИКОРИСТАННЯ ВІРМЕНО-АЗЕРБАЙДЖАНСЬКОГО ДОСВІДУ ДЛЯ УКРАЇНИ.....	32
Вознюк А. А. ЗЛОЧИННА СПІЛЬНОТА ЯК ФОРМА СПІВУЧАСТІ.....	38

Гловюк І. В.	
ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМ КПК УКРАЇНИ ЩОДО ДОПИТУ НЕПОВНОЛІТНІХ ПОТЕРПІЛОГО ТА СВІДКА (В АСПЕКТІ ЮСТИЦІЇ, ДРУЖНЬОЇ ДО ДИТИНИ).....	43
Гурковська К. А., Синиця С.-А. А.	
ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ.....	48
Дерев'янюк Т. М.	
ЩОДО ОКРЕМИХ ПИТАНЬ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ЕСТОНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ.....	51
Дідик Н. І., Заболотний Б. О.	
ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ДІТЕЙ.....	54
Долинська М. С.	
ДО ПИТАННЯ РОЗШИРЕННЯ ВИДІВ СУБ'ЄКТІВ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА КОРУПЦІЙНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ В УКРАЇНІ.....	58
Дуфенюк О. М.	
СТРУКТУРА ІНСТИТУЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....	61
Дякін Я. О.	
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ КРИМІНАЛЬНИМ АВТОРИТЕТАМ ТА ІНШИМ УЧАСНИКАМ ЗЛОЧИННИХ СПІЛЬНОТ.....	65
Єфімов В. В.	
ЩОДО ВИКОРИСТАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ДЕТЕКТИВІВ У ПРОТИДІЇ ЕКОНОМІЧНИМ ЗЛОЧИНАМ В АГРОПРОМИСЛОВОМУ КОМПЛЕКСІ УКРАЇНИ.....	69
Завістовський О. Д.	
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ В ПРАВООХОРОННІЙ ДІЯЛЬНОСТІ У СУЧАСНИХ УМОВАХ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ.....	73
Зіньковський І. П.	
ВИЛУЧЕННЯ РЕЧЕЙ І ДОКУМЕНТІВ В ХОДІ ДІЗНАННЯ: ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ У ДОКАЗУВАННІ.....	75

Злагода О. В., Пічкуренко С. І. СУБ'ЄКТИ ОПЕРАТИВНОГО ПОШУКУ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В СИСТЕМІ МВС УКРАЇНИ.....	80
Іваницький С. О., Іваницька В. В. ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦІЇ ТА ДЕРЖАВНОЇ АУДИТОРСЬКОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ПЛАНОВИХ ВІЇЗНИХ РЕВІЗІЙ.....	83
Казначєєв Д. Г., Бодирєв Д. А., Остапенко Б. Ю. ДЕЯКІ ПИТАННЯ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ РОБОТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	85
Карпенко О. М. ВЗАЄМОДІЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ПІД ЧАС ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ ТА БЕЗПОСЕРЕДНЬОЇ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ.....	88
Комар Ю. М. ПРОФЕСІЙНЕ СТАНОВЛЕННЯ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ.....	91
Кубарєв І. В., Барган С. С. ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДИКИ АНАЛІЗУ ДОСТОВІРНОСТІ ТВЕРДЖЕНЬ В РОЗСЛІДУВАННІ ЗЛОЧИНІВ.....	95
Лопаєва О. М. ВОГНЕВА ПІДГОТОВКА ЯК СКЛАДОВА ПІДГОТОВКИ КАДРІВ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ.....	98
Луценко Ю. В., Тарасюк А. В. ПРОТИДІЯ НЕЗАКОННІЙ МІГРАЦІЇ В УКРАЇНІ: ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ.....	101
Медведєва О. В. СТРАХ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ГОТОВНІСТЬ ПРАЦІВНИКА ПОЛІЦІЇ ДО ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ.....	106
Мовчан А. В., Яблонський Р. С. ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	110
Мороз О. Б. МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЩОДО ГЛОБАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ.....	114

Навроцька В. В.	
УЧАСТЬ ПЕДАГОГА ТА ПСИХОЛОГА ПРИ ДОПИТІ НЕПОВНОЛІТНЬОГО ПІДОЗРЮВАНОВОГО, ОБВИНУВАЧЕНОГО.....	119
Поливанюк В. Д., Ананійчук Б. О.	
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ.....	122
Поливанюк В. Д., Дубинець В. К.	
ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ЯК ПОКАЗНИК ЕФЕКТИВНОСТІ РОБОТИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ (МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД).....	125
Політова А. С.	
ТРАНСФОРМАЦІЯ ЗАХОПЛЕННЯ ЗАРУЧНИКІВ У ПРОЄКТ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	127
Степанюк Р. Л.	
СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТЕХНОЛОГІЙ КРИМІНАЛІСТИЧНОГО ДНК-АНАЛІЗУ В УКРАЇНІ.....	131
Тінін Д. Г.	
ФОРМУВАННЯ ДОВІРИ НАСЕЛЕННЯ ЯК ОСНОВНИЙ НАПРЯМ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОЇ РОБОТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	134
Токар А. А.	
РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ: ШЛЯХИ, РИЗИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	139
Шульгін С. О.	
ДО ПРОБЛЕМИ ВИКОНАННЯ УХВАЛИ СЛІДЧОГО СУДДІ ПРО СКАСУВАННЯ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ.....	141
Юхно О. О.	
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАЛУЧЕННЯ СПЕЦІАЛІСТА ДЛЯ УЧАСТІ У СЛІДЧОМУ ЕКСПЕРИМЕНТІ.....	145
Kawecki Andrzej	
ATTEMPTS OF ILLEGAL CROSSING THE NATIONAL BORDER AND REFUSALS TO ENTER THE POLISH SECTION OF THE EXTERNAL BORDER OF THE EUROPEAN UNION.....	149

Barbara SZCZYPTA-KŁAK, Vasyl FRANCHUK	
STAN BEZPIECZEŃSTWA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ W DOBIE PANDEMII COVID-19 (OD PRZEMOCY DOMOWEJ DO CZYNÓW KORUPCYJNYCH).....	156
Marek Dzierzega	
SARA MODEL A MEANINGFUL TOOL FOR PROBLEM ORIENTED POLICING APPROACH.....	159
Iwona Klonowska, J. Radosław Truchan	
FUNKCJA SZKOLENIOWA POLSKIEJ POLICJI JAKO WYBRANA FORMA PRZECIWDZIAŁANIA CYBERZAGROŻENIOM KRAJU....	163

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА
ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ
У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Збірник тез
Міжнародної науково-практичної
конференції

5 листопада 2021 року

Тези опубліковано в авторській редакції

Макетування *Галина Шушняк*

Друк *Іван Хоминець*

Підписано до друку 19.10.2021 р.
Формат 60×84/16. Папір офсетний. Умовн. друк. арк. 10,0.
Тираж 100 прим. Зам № 78-21.

Львівський державний університет внутрішніх справ
Україна, 79007, м. Львів, вул. Городоцька, 26.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 2541 від 26 червня 2006 р.